

Een ongewone ochtend

Zoals iedere zondagochtend zit ik bij de ingang van de grote schuur en kijk naar de kinderen die van alle kanten naar mij toe rennen. Een aantal ken ik al, die zijn hier eerder geweest. Anderen zie ik voor het eerst. Zodra ze om mij heen staan, stel ik mezelf voor: 'Hooiiiiii, weten jullie wie ik ben?'

'Jahaaa... neeheee!' 'Ik bennnn...'

'Holly D,' vullen enkelen mij aan.

'Samen met mijn vader woon ik op deze camping, mijn vader is hier lekker de baas.'

Ik steek mijn tong uit en loop, achtervolgd door de groep, de schuur in. Daar spring ik het podium op. Ik voel het hout onder mij bewegen en hoor het kraken. Wel tachtig ogen kijken gretig mijn kant op. 'Vanmiddag gaan we een levend computerspel spelen. Daar hebben we materialen bij nodig. Die gaan we zo meteen maken en verzamelen. Ik zal vertellen wat jullie kunnen gaan knutselen en hoe...'

Na mijn uitleg wachten ze popelend op de slogan. 'Ik hoop dat jullie vanmiddag allemaal meedoen. Hierrrrr komt ieieieie: Lach, maak plezier en...' 'Denk dus niet aan thuis!' gillen ze.

Ik maak een diepe buiging, zwaai en geef ze mijn entertainmentlach.

Wanneer het kladderclubuur voorbij is, loop ik naar het veld waar mijn tent staat.

De temperatuur is zacht, de lucht ruikt fris. Ik ga in mijn hangmat liggen, schuif mijn handen onder mijn hoofd en kijk naar de zon die lichtjes door de bewolking schijnt en een paar wolken die langzaam wegdrijven. Plotseling staat mijn vader

naast me. Ik kijk naar opzij en zie aan zijn gezicht dat er iets is. Het lijkt dan alsof zijn wenkbrauwen donkerder zijn en zijn lippen dunner. Nog voordat hij iets zegt, zit ik al rechtop.

‘Holly D, luister. Ik weet dat je het hier naar je zin hebt.’ Hij slikt. ‘Hoe moet ik je dit zeggen,’ zegt hij terwijl hij bedenkelijk naar beneden staart. ‘Ik wil dat je deze vakantie bij Frits op de camping gaat logeren. Het is tijd dat je iets gaat ontdekken wat hier niet lukt.’ Hij draait zich om en vertrekt naar het toiletgebouw.

Wat? Deze camping verlaten? Maar? Nee!

Haastig rol ik uit mijn hangmat, ren naar het gebouw toe en trek in het herentoilet aan alle deuren. De deuren die opengaan gooi ik met een smak weer dicht. ‘Hoe kun je zo iets bedenken, mijn eigen vader!’ schreeuw ik.

Een paar gasten die hun handen staan te wassen of zich in de spiegel bekijken, staren mij verbaasd aan. Met een woeste blik kijk ik terug. Ik zie in de spiegel dat mijn wenkbrauwen donkerder lijken en mijn lippen dunner en dat er een diepe frons in mijn voorhoofd zit.

‘Zoho, jij kunt boos kijken,’ zegt een bemoeizuchtige gast.

‘Nou en! Papa, waarom zeg je niks? Ik weet dat je hier bent.’ Er volgt geen antwoord.

Stampend loop ik het gebouw uit, terug naar mijn plek. Daar kruip ik in mijn tent, waar de lucht nog ruikt naar mijn mufte slaapgeur vermengd met zweet en besluit dat ik er de hele dag blijf. Wat denkt hij wel niet, mij zomaar wegsturen!

Zijn ene zin galmt door mijn hoofd: ‘Het is tijd dat je iets gaat ontdekken wat hier niet lukt.’

Wat moet ik dan ontdekken? Waarom déze vakantie? Wat is hij vaag.

Ach, laat ook maar, ik zoek het wel weer allemaal zelf uit.
